

Załącznik do uchwały nr 1838/16
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 30 listopada 2016 r.

STR Shipping and Trading Sp. z o.o.
ul. Pieszka 21
70-663 Szczecin

WWRPO.VIII.3162.24.2016.KO

DECYZJA
Nr WWRPO/44/W/2016

podjęta w dniu 30 listopada 2016 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgiard Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Robert Grzywacz - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 25 pkt 1, art. 26 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 06 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383 tekst jednolity ze zm.), art. 207 ust. 1 pkt 3, ust 2a, ust. 9 pkt 1 i ust. 12a pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 tekst jednolity ze zm.) oraz art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2 a ustawy z dnia 05 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486 tekst jednolity ze zm.) oraz art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 tekst jednolity ze zm.)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – STR Shipping and Trading Spółka z o.o. z siedzibą przy ul. Pieszkiej 21 w Szczecinie – o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/24/W/2016 z dnia 29.06.2016 r. orzekającą zwrot środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 zawartej w Szczecinie w dniu 06.06.2011 r. na realizację projektu pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużo-gabarytowych wraz z systemem konserwacji czasowej” w kwocie 301 529,85 zł (słownie: trzysta jeden tysięcy pięćset dwadzieścia dziewięć złotych 85/100) wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych

– utrzymuje się w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/24/W/2016 z dnia 29.06.2016 r. w całości.

Uzasadnienie

Dnia 16.11.2010 r. STR Shipping and Trading Spółka z o. o. z siedzibą przy ul. Pieszkiej 21 w Szczecinie, w odpowiedzi na konkurs nr RPOWZ/1.1.2/2010/1 w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007-2013 (zwanego dalej: RPO WZ), złożyła wniosek o dofinansowanie projektu nr WND-RPZP.01.01.02-32-009/10 pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużego gabarytu wraz z systemem konserwacji czasowej”.

Wnioskodawca zaplanował zakup nowej, w pełni zautomatyzowanej technologii obróbki elementów stalowych wraz z opcją fosforanowania oraz z informatyzowanie procesu produkcyjnego (pkt C.7 wniosku o dofinansowanie). Poczynione przez Spółkę plany obejmowały (pkt C.8 wniosku o dofinansowanie):

- zakup obrabiarki CNC do obróbki elementów o średnicy do 800 mm sterowanej komputerowo,
- zakup linii technologicznej do fosforanowania wraz z systemem filtrów wyciągowych,
- zakup urządzenia załadunkowo – rozładunkowego detali,
- zakup aplikacji łączących systemy zarządzania produkcją z SAP i Robert Gantt,
- zakup elektronicznie sterowanej szafy narzędziowej wraz z oprogramowaniem zaimplementowanej w proces produkcji,
- zakup aplikacji łączących systemy zarządzania produkcją w połączeniu z SAP i Robex Gantt,
- zakup prac remontowo – budowlanych wraz z materiałami budowlanymi.

Ponadto w polu C.2 Biznes Planu, stanowiącego część dokumentacji aplikacyjnej Wnioskodawca wskazał, że prawidłowa realizacja projektu wymagać będzie przygotowania hali produkcyjnej poprzez dostosowanie pomieszczeń pod montaż w/w środków trwałych stwierdzając jednocześnie, że wykonanie prac remontowych nie wymaga pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia robót budowlanych.

Według Przewodnika dla Wnioskodawców RPO WZ Ocena oddziaływania na środowisko po 15.11.2008 r. (zwanego dalej: Przewodnikiem) stanowiącego załącznik do Wytucznych dla Wnioskodawców ubiegających się o dofinansowanie projektu w ramach Poddziałania 1.1.2 RPO WZ (zwanymi dalej Wytucznymi), Wnioskodawca był zobowiązany do weryfikacji czy planowane przedsięwzięcie:

- znajduje się w I czy w II załączniku do Dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. UE L 175 z dnia 05 lipca 1985 ze zm., zwanej dalej: Dyrektywą 85/337/EWG), obecnie od dnia 17.02.2012 r. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. (Dz. Urz. UE L 26/1 z dnia 28 stycznia 2012 ze zm., zwana dalej: Dyrektywą 2011/92/UE),
- znajduje się w grupie I przedsięwzięć według prawa polskiego (jest wymienione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 09 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. z 2004 r. Nr 257, poz. 2573, zwanym dalej: rozporządzeniem RM z 2004 r.); obecnie, tj. od dnia 15.11.2010 r., § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 09 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. poz. 71 tekst jednolity, zwanego dalej: rozporządzeniem RM z 2010 r.)),
- znajduje się w II grupie przedsięwzięć (jest wymienione w § 3 rozporządzenia RM z 2004 r. a od dnia 15.11.2010 r. w § 3 rozporządzenia RM z 2010 r.),
- znajduje się poza w/w rozporządzeniem (tj. rozporządzeniem RM z 2004 r., a od dnia 15.11.2010 r. rozporządzeniem RM z 2010 r.), ale jest wymienione w załączniku II do Dyrektywy 85/337/EWG (tzw. przedsięwzięcie podprogowe), a od dnia 17.02.2012 r. w załączniku II do Dyrektywy 2011/92/UE,
- oddziałuje na obszar Natura 2000/potencjalny obszar Natura 2000, czyli znajduje się w grupie III.

Ponadto zgodnie z Przewodnikiem, przedsięwzięcia niezaliczane do żadnej z w/w grup powinny zostać przypisane do grupy IV.

Mając na uwadze powyższe Wytuczne, STR Shipping and Trading Spółka z o. o. określiła w dokumentach aplikacyjnych, iż dla planowanej inwestycji nie przeprowadzono postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, gdyż projekt należy do grupy IV i w zakresie oceny oddziaływania na środowisko wymaga jedynie decyzji Dyrektora Regionalnej Dykcji Ochrony Środowiska w Szczecinie dotyczącej oddziaływania na obszar Natura 2000 (pkt A.14 i A.14.1

wniosku o dofinansowanie). Dodatkowo Spółka wskazała, iż projekt nie oddziałuje i nie będzie oddziałował na wymieniony obszar Natura 2000 (pkt A.15 wniosku o dofinansowanie).

W związku z powyższym, Spółka poza przedłożeniem zaświadczenia organu odpowiedzialnego za monitorowanie obszarów Natura 2000, nie przedstawiła żadnych dokumentów związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko.

Uchwałą Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr 210/11 z dnia 17.02.2011 r. Wnioskodawcy przyznano dofinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (zwanego dalej: EFRR) na realizację projektu pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużo-gabarytowych wraz z systemem konserwacji czasowej” w łącznej wysokości 775 000,00 zł.

W dniu 06.06.2011 r. Beneficjent zawarł z Województwem Zachodniopomorskim reprezentowanym przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, pełniącym na podstawie art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 06 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2016 r. poz. 383 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: uzppr) rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (zwana dalej: IZ RPO WZ), umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 na realizację projektu pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużo-gabarytowych wraz z systemem konserwacji czasowej” Oś priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje – Technologie”, Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje”, Poddziałanie 1.1.2 „Inwestycje w małe i średnie przedsiębiorstwa”. Dodatkowo pomiędzy Beneficjentem a IZ RPO WZ zostały zawarte aneksy do umowy o dofinansowanie: nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-01 z dnia 06.06.2011 r., nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-02 z dnia 11.01.2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-03 z dnia 15.11.2012 r. oraz nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-04 z dnia 08.05.2013 r.

Na etapie rozliczania projektu IZ RPO WZ, w związku z zapoznaniem się z dokumentami wskazującymi na przeprowadzenie przez STR Shipping and Trading Spółka z o. o. oceny oddziaływania na środowisko, powzięła wątpliwości co do prawidłowości zakwalifikowania przez Beneficjenta planowanego przedsięwzięcia do IV grupy przedsięwzięć. Po dokonaniu szczegółowej weryfikacji uznano, że skoro przedsięwzięcie dotyczyło m.in. zakupu linii technologicznej do fosforanowania, to winno już na etapie wnioskowania o dofinansowanie zostać przez Wnioskodawcę zaliczone do grupy II, a więc przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Według brzmienia art. 63 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: uoos), w przypadku omawianej grupy przedsięwzięć, o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko stwierdza w drodze postanowienia organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Postanowieniem z dnia 23.09.2012 r. Prezydent Miasta Szczecin nałożył obowiązek dokonania wspomnianej oceny oraz określił zakres raportu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia w pełnym zakresie. Zważywszy na powyższą okoliczność, a także ze względu na regulację prawną zawartą w art. 80 ust. 1 uoos w myśl której, w przypadku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ, tj. Prezydent Miasta Szczecin, wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, IZ RPO WZ stwierdziła, iż Beneficjent winien przed rozpoczęciem realizacji planowanego przedsięwzięcia, tj. przed dniem 13.09.2010 r. (określonym w aneksie do umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-01 z dnia 06.06.2011 r.), uzyskać w/w decyzję. Przedmiotową decyzję wydano zaś dopiero w dniu 18.02.2013 r., tj. po rozpoczęciu realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Tym samym IZ RPO WZ uznała za nienależnie pobraną część przekazanych Beneficjentowi środków w wysokości 301 529,85 zł stanowiących refundację wydatków poniesionych przez Beneficjenta na zakup elementów przedsięwzięcia, tj. obrabiarki CNC do obróbki materiałów sterowanej komputerowo (przyjętej do użytkowania w dniu 10.02.2011 r.) oraz elektronicznie sterowanej szafy narzędziowej (zakupionej w dniu 31.01.2011 r.), będących następnie przedmiotem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 18.02.2013 r., a wypłaconych w dniu 12.06.2012 r., tj. przed wydaniem wskazanej decyzji.

W związku z powyższym IZ RPO WZ pismem z dnia 18.03.2016 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków w kwocie 301 529,85 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych w terminie 14 dni od doręczenia wezwania.

Wobec bezskutecznego upływu terminu wskazanego w piśmie z dnia 18.03.2016 r., z dniem 06.04.2016 r. wszczęto z urzędu wobec Beneficjenta postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu części środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 na realizację projektu pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużo-gabarytowych wraz z systemem konserwacji czasowej”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, mając na względzie całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w dniu 29.06.2016 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/24/W/2016 orzekającą zwrot od Beneficjenta środków otrzymanych w ramach RPO WZ na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 na realizację w/w projektu w kwocie 301 529,85 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych.

Korzystając z uprawnienia wynikającego z art. 207 ust. 12a pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: ufp), pismem z dnia 13.07.2016 r. (doręczonym dnia 14.07.2016 r.) Strona wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją administracyjną nr WWRPO/24/W/2016 z dnia 29.06.2016 r., przedstawiając szczegółowe wyjaśnienia i zarzuty, o których mowa poniżej, wnosząc w konsekwencji o uchylenie wskazanej powyżej decyzji i umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu części środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00.

Beneficjent wskazał, iż zarzucane Beneficjentowi przez IZ RPO WZ naruszenie art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z dnia 31 lipca 2006 r. ze zm., zwanego dalej: rozporządzeniem nr 1083/2006), nie miało miejsca. Jak podano przepis ten nie jest źródłem normy postępowania, której naruszenie mogłoby stanowić podstawę do zastosowania ewentualnej sankcji za działania lub zaniechania Beneficjenta niezgodnie z dyspozycją tego przepisu. Omawiana jednostka redakcyjna zawiera jedynie definicję legalną określonych pojęć m.in. „nieprawidłowości” i jako taka nie tworzy normy prawa materialnego mogącego stanowić podstawę rozstrzygnięcia. Warunkiem zaistnienia nieprawidłowości, jest zdaniem Beneficjenta, potrzeba wskazania konkretnej normy prawa wspólnotowego, która uległa naruszeniu. Źródłem norm prawnych mogących być naruszonymi przez działania Beneficjenta nie mogą być wprost informacje zawarte w Przewodniku, opracowanie to bowiem nie tworzy żadnych norm prawnych, lecz same zostało opracowane w oparciu o obowiązujące akty prawne i stanowić ma narzędzie wspomagające działania Wnioskodawców zainteresowanych zidentyfikowaniem wszystkich przepisów mających wpływ na prawidłowy proces aplikowania o dofinansowanie i właściwe realizowanie zakwalifikowanych do finansowania projektów. Beneficjent podkreślił, iż punktem odniesienia dla oceny prawidłowości postępowania Beneficjenta jest treść obowiązujących norm prawnych prawa wspólnotowego oraz postanowień umowy o dofinansowanie. W ocenie Beneficjenta nie sprzeniewierzył się on zapisom umowy o dofinansowanie, gdyż zrealizował projekt w oparciu o wnioski o dofinansowanie, wykazując przy tym należyłą staranność oraz przestrzegając obowiązujących przepisów. W szczególności w ocenie Beneficjenta nie można uznać, iż naruszył on przywołany w zaskarżonej decyzji administracyjnej w przedmiocie zwrotu środków art. 63 uoos, zawiera on bowiem tylko normę kompetencyjną, powierzając uprawnienie do wydania postanowienia o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, poza tym nie stanowi on normy prawa wspólnotowego. Podobne wnioski należy odnieść do art. 80 uoos, który reguluje kompetencje organu właściwego ze względu na środowiskowe uwarunkowania projektu.

W ocenie Strony błędne jest stanowisko IZ RPO WZ zgodnie z którym powinnością Spółki pod rygorem negatywnego skutku w sferze kwalifikowalności wydatków było uzyskanie decyzji administracyjnej o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem zaliczkowej płatności przeznaczonej częściowo na sfinansowanie zakupu obrabiarki CNC oraz narzędziowej szafy sterowanej elektronicznie. Jak podano IZ RPO WZ w decyzji administracyjnej w przedmiocie zwrotu środków nie powołuje się na żadną normatywną przesłankę pozwalającą na przyjęcie braku kwalifikowalności wydatków, a przez to nie jest właściwym nadawanie im przymiotu „nienależnie pobranych”. Wskazano, iż fundamentalną zasadą o skutku negatywnym dla Beneficjenta wynikającym wprost z regulacji prawa unijnego jest aplikowanie i pobranie środków pomocowych w odniesieniu do zrealizowanego uprzednio w całości lub częściowo przedsięwzięcia. Analiza stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie zaś nie pozwala na ustalenie, aby Beneficjent pobrał nienależnie środki podlegające zwrotowi. Beneficjent wskazując na następującą sekwencję zdarzeń: złożenie wniosku o dofinansowanie, zawarcie umowy o dofinansowanie, udzielenie zaliczki i dokonanie zakupu kwestionowanych urządzeń (obrabiaarka CNC oraz narzędziowa szafa sterowana elektronicznie), podał, iż nie zrealizował zatem ani w całości, ani w części projektu przed złożeniem wniosku o dofinansowanie bądź podpisaniem umowy o dofinansowanie.

Według Beneficjenta dołożył on należytej staranności w świetle kryteriów obiektywnie dostępnej wiedzy jaką dysponował w chwili składania wniosku o dofinansowanie – w zakresie określenia wymogów środowiskowych. Zwrócono również uwagę, iż wniosek aplikacyjny był weryfikowany pod

kątem oddziaływania na środowisko przez specjalistów wchodzących w skład Komisji Oceniającej Projekty, którzy na ówczesnym etapie, tak jak i Beneficjent nie dysponowali dostatecznymi danymi pozwalającymi na odmienne niż określone wnioskiem aplikacyjnym zakwalifikowanie przedsięwzięcia z punktu widzenia oddziaływania na środowisko. Mając na uwadze powyższe, Beneficjent nie zgodził się z twierdzeniem IZ RPO WZ, iż dopuścił się naruszenia, poza tym nawet przy przyjęciu takiego stanowiska, w jego opinii, zakwalifikowanie przedsięwzięcia do II grupy zamiast IV nie powoduje samo przez się utraty przymiotu wydatków kwalifikowalnych w odniesieniu do obrabiarki CNC oraz narzędziowej szafy sterowanej elektronicznie.

Ponadto we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy Beneficjent wskazał, że zgodnie z powszechnie przyjmowanym poglądem błędy Beneficjenta i nieprawidłowości w jego działaniu dzielą się zasadniczo na dwie kategorie. Pierwsze z nich, popełniane na etapie konstruowania i składania wniosku aplikacyjnego, skutkują brakiem przyznania dotacji. Drugie popełniane w trakcie realizacji mogą zakończyć się cofnięciem udzielonej pomocy. Stosując powyższą klasyfikację w zestawieniu z momentem powstania zarzucanego Beneficjentowi uchybienia należałoby przyjąć, że o ile wniosek o dofinansowanie byłby obciążony błędami to nie mógł on skutkować zawarciem umowy o dofinansowanie. Według Beneficjenta, oceniając jego działania w trakcie realizacji przedsięwzięcia należy stwierdzić, że doprowadził on do uzyskania stosownych decyzji środowiskowych przed zrealizowaniem projektu i uruchomieniem inwestycji. A jak przyjmuje się w literaturze przedmiotu, nie każde uchybienie warunków proceduralnych skutkować winno i może cofnięciem dotacji.

Następnie Beneficjent odniósł się we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy do podnoszonego przez IZ RPO WZ argumentu o braku możliwości potraktowania zakupu obrabiarki CNC oraz narzędziowej szafy sterowanej elektronicznie w oderwaniu od całego przedsięwzięcia, z uwagi na istniejące między nimi powiązania. Sekwencja działań Beneficjenta, jak podał, wskazuje na to, że nie wydatkował on w całości ani w części środków własnych, ani środków pomocowych przez złożeniem wniosku aplikacyjnego i zawarciem stosownej umowy o dofinansowanie. W takim stanie rzeczy nie sposób utrzymywać, aby przedmiotowe przedsięwzięcie nie miało charakteru „przedsięwzięcia planowanego”. Aktualizacja obowiązku screeningu pojawiła się dopiero w związku z wyborem konkretnej oferty urządzenia do fosforowania i lakierowania – jako systemu konserwacji kiedy to zidentyfikowano występowanie elementu przedsięwzięcia przewidzianego w § 3 rozporządzenia RM z 2004 r. Beneficjent doprowadził do wszczęcia stosownej procedury administracyjnej zakończonej wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Beneficjent przystępując do realizacji projektu i dokonując zakupu obrabiarki CNC oraz narzędziowej szafy sterowanej elektronicznie poniósł wydatki kwalifikowalne, gdyż nie było wówczas obowiązku opracowania raportu oddziaływania na środowisko. Decyzja środowiskowa nie została, w ocenie Beneficjenta, wydana dla wycinka inwestycji, lecz projektu jako całości, z tym jedynie uzupełnieniem, że procedura zmierzająca do jej uzyskania wszczęta została w pierwszym możliwym momencie kiedy to pojawiła się taka obiektywna i udokumentowana konieczność.

Odnosnie kwestii dokumentu OT (dokumentu przyjęcia środka trwałego do używania) wystawionego w związku z zakupem obrabiarki CNC Beneficjent wskazał uzupełniająco, że zakup urządzenia tej klasy i o takiej wartości nakłada na Zamawiającego obowiązek szczególnej staranności w weryfikacji jego sprawności i przydatności dla planowanego przedsięwzięcia. Zatem nie istnieje na gruncie racjonalnego postępowania, w zakresie zarządzania składnikami majątkowymi Beneficjenta możliwość przesunięcia zakupionego urządzenia „na magazyn” bez jego próbnego rozruchu i wykonania wszelkich aktów staranności w celu zachowania wszelkich uprawnień z tytułu gwarancji i rękojmi. Powyższe czynności z istoty rzeczy muszą być skorelowane z realizacją obowiązku wynikającego z ustawy o rachunkowości, a dotyczącego wspomnianego dowodu OT, która to czynność należy do grupy tzw. czynności konwencjonalnych, nieprzesądzających o sposobie dalszego postępowania z danym środkiem trwałym.

Beneficjent podkreślił we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, iż nie doprowadził i nie wnioskował nawet o wydanie częściowych decyzji dotyczących oderwanych od siebie elementów projektów. Uzyskana przez Beneficjenta decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach odnosi się do całego przedsięwzięcia tożsamego w opisie z planowaną inwestycją określoną we wniosku o dofinansowanie. Funkcja obrabiarki CNC, a tym bardziej narzędziowej szafy sterowanej elektronicznie nie jest w ogóle ujęta w § 2 i 3 rozporządzenia RM z 2004 r. i 2010 r., a co za tym idzie nie mogłaby być przedmiotem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W analizowanym stanie faktycznym nie jest tak, iż każdy z elementów składających się na całość przedsięwzięcia posiadałby zdolność wygenerowania odrębnego postępowania administracyjnego zmierzającego do określenia środowiskowych uwarunkowań, o ile nie stanowiłby części całego projektu.

Ponadto dodano, iż biorąc pod uwagę, że IZ RPO WZ powzięła wątpliwość co do zakwalifikowania przez Beneficjenta planowanego przedsięwzięcia do właściwej grupy w zakresie

oddziaływania na środowisko na etapie rozliczenia projektu, wskazać należy, że gdyby nawet przyjąć hipotetycznie nieprawidłową kolejność wykonywanych przez Beneficjenta czynności to należy dojść do wniosku, że ustała po stronie IZ RPO WZ możliwość zastosowania sankcji przewidzianej art. 207 ust. 1 ufp, gdyż zarzucana Beneficjentowi nieprawidłowość nie powoduje i nie mogłaby powodować szkody od chwili uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Konstrukcja przepisu art. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 nie obejmuje w ogóle swą hipotezą stanów naruszeń prawa krajowego ani tych, które istniały i już nie istnieją, lecz jedynie stan istniejącej szkody lub ryzyko wystąpienia jej w przyszłości. Skoro w przedmiotowej sprawie w budżecie ogólnym Unii Europejskiej (zwanej dalej: UE) nie występuje szkoda ani stan rodzący ryzyko jej wystąpienia w przyszłości, postępowanie dotyczące zwrotu środków pobranych przez Beneficjenta jako bezprzedmiotowe powinno ulec zdaniem Beneficjenta umorzeniu.

Postanowieniem z dnia 11.08.2016 r. oraz dnia 12.09.2016 r. IZ RPO WZ poinformowała Beneficjenta o przedłużeniu prowadzonego postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy dotyczącej wydanej przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzji administracyjnej nr WWRPO/24/W/2016 z dnia 29.06.2016 r.

Następnie pismem z dnia 13.10.2016 r. organ poinformował Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie, jak również pouczyła o prawach określonych w art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: kpa). Z uwagi na konieczność zapewnienia Beneficjentowi możliwości zapoznania się z aktami i umożliwienie wypowiedzenia się co do zebranych materiałów oraz zgłoszonych żądań, postanowieniem z dnia 13.10.2016 r. IZ RPO WZ przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy. W dniu 19.10.2016 r. Beneficjent zapoznał się z aktami prowadzonego przez organ postępowania. Postanowieniem z dnia 09.11.2016 r. ponownie organ przedłużył prowadzone postępowanie administracyjne w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy.

W związku ze złożonym przez Beneficjenta wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, IZ RPO WZ ponownie przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (w tym m.in. wniosku o dofinansowanie projektu, umowy o dofinansowanie wraz z aneksami, wyjaśnień Beneficjenta) oraz pełną analizę stanu faktycznego i prawnego sprawy, co pozwoliło na odniesienie się do przedmiotowego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jak poniżej.

W pierwszej kolejności, jako że stanowią one podstawę do dalszych rozważań, należy przytoczyć regulacje prawne dotyczące kwestii oceny oddziaływania na środowisko.

I tak pojęcie „oceny oddziaływania na środowisko” zostało przywołane w art. 3 ust. 1 pkt 8 uooś, w którym wskazano, iż rozumie się przez nią postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności:

- a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
- b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień,
- c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Oceny oddziaływania na środowisko wymaga, zgodnie z art. 59 ust. 1 uooś, realizacja planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

1. planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,
2. planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko został stwierdzony w drodze postanowienia przez organ (art. 63 uooś).

Ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza się w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 61 ust. 1 pkt 1 uooś). Zgodnie z art. 80 ust. 1 uooś jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, to właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Według art. 71 ust. 2 uooś uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

W art. 60 uooś polski prawodawca zamieścił delegację dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia m.in. rodzajów przedsięwzięć, które mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz rodzajów przedsięwzięć, które mogą potencjalnie oddziaływać na środowisko. W wykonaniu tego zobowiązania wydano rozporządzenie RM z 2010 r. (uprzednio rozporządzenie RM z 2004 r.). I tak we wspomnianym rozporządzeniu dokonano podziału przedsięwzięć na dwie grupy, tj. przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko tzw. przedsięwzięcia z I grupy wymienione w § 2 tego rozporządzenia oraz przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko tzw. przedsięwzięcia II grupy wymienione w § 3 rozporządzenia.

Jeśli chodzi o prawodawstwo na poziomie unijnym, zagadnienia ocen oddziaływania na środowisko przedsięwzięć zostały uregulowane w Dyrektywie 85/337/EWG (od dnia 17.02.2012 r. Dyrektywa 2011/92/UE). Zgodnie z art. 4 ust. 1 Dyrektywy dla przedsięwzięć określonych w jej aneksie I przeprowadzenie postępowania oceny oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne. Na skutek transponowania Dyrektywy do polskiego porządku prawnego wszystkie przedsięwzięcia z aneksu I do Dyrektywy znajdują się w I grupie przedsięwzięć z rozporządzenia RM z 2010 r. i wymagają przeprowadzenia pełnej oceny oddziaływania na środowisko (z raportem i udziałem społeczeństwa). Według art. 4 ust. 2 Dyrektywy w stosunku do przedsięwzięć określonych w jej aneksie II należy dokonać selekcji, czyli przeprowadzić postępowanie oceny oddziaływania na środowisko. Transpozycja aneksu II Dyrektywy nie została przeprowadzona wprost i nie polegała na przeniesieniu całego aneksu II do § 3 rozporządzenia RM z 2010 r. Zgodnie z art. 4 ust. 2 Dyrektywy Państwo Członkowskie może ustalić, które przedsięwzięcia z aneksu II wymagają oceny oddziaływania na środowisko na podstawie: selekcji indywidualnej (indywidualnym rozstrzygnięciu w odniesieniu do każdego konkretnego przedsięwzięcia, przez organ właściwy w danej sprawie, czy wymaga ono przeprowadzenia pełnej oceny oddziaływania na środowisko), selekcji kategorycznej czyli z zastosowaniem określonych progów i kryteriów (w tym przypadku Państwo Członkowskie określa w sposób kategoryczny, w drodze powszechnie obowiązującego aktu prawnego lub innego dokumentu, które typy przedsięwzięć z aneksu II wymagają obowiązkowo przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a które są zawsze z tego obowiązku zwolnione; celem dokonania takiej selekcji zwykle określa się pewien próg wielkości lub inne kryterium, którego wystąpienie uruchamia procedurę oceny oddziaływania na środowisko). W Polsce przyjęto mieszany sposób selekcji będący połączeniem w/w metod, który polega na tym, że:

- część przedsięwzięć z załącznika II (te uznane za mające potencjalnie większy wpływ na środowisko) została zakwalifikowana w drodze selekcji kategorycznej do przedsięwzięć wymagających zawsze pełnej oceny oddziaływania na środowisko (§ 2 rozporządzenia RM z 2010 r., czyli I grupy przedsięwzięć),
- część przedsięwzięć z załącznika II (te uznane za mające mały wpływ lub niemające wpływu na środowisko) została zakwalifikowana w drodze selekcji kategorycznej do przedsięwzięć niewymagających nigdy oceny oddziaływania na środowisko (znalazły się one poza rozporządzeniem, są to tzw. przedsięwzięcia podprogowe, niezaliczone ani do I ani do II grupy),
- pozostała część przedsięwzięć z aneksu II (w tym te „pomiędzy progami” ustalonymi w ramach selekcji kategorycznej) została natomiast pozostawiona selekcji indywidualnej, a więc rozstrzygnięciu organu prowadzącego postępowanie, który w konkretnym przypadku decyduje czy przeprowadzić pełną ocenę oddziaływania na środowisko (ta grupa przedsięwzięć, czyli tzw. II grupa została wymieniona w § 3 rozporządzenia RM z 2010 r.).

W tym miejscu należy dodać, iż w § 19 ust. 1 umowy o dofinansowanie stanowiącej element realizacji projektu, która m.in. określa szczegółowe zasady dofinansowania projektu, a także prawa i obowiązki Beneficjenta z tym związane, postanowiono, iż w sprawach nią nieuregulowanych zastosowanie mają w szczególności odpowiednie przepisy pierwotnego i wtórnego prawa wspólnotowego, właściwe przepisy prawa polskiego, w tym także wszelkie wytyczne do nich, a także obowiązujące odpowiednie reguły, zasady i postanowienia wynikające z programu, uszczegółowienia programu, obowiązujących procedur, wytycznych, informacji IZ RPO WZ. Nadto jak wynika z § 9 ust. 2 pkt 3 umowy o dofinansowanie, Beneficjent zobowiązał się do stosowania obowiązujących i aktualnych wzorów dokumentów oraz informacji zamieszczonych w szczególności na stronie internetowej IZ RPO WZ, w tym Wytycznych, a także innych dokumentów w ramach programu.

Przygotowując dokumentację aplikacyjną Wnioskodawca – zgodnie z zapisami Przewodnika (stanowiącego załącznik nr 1a do Wytycznych) określającego sposób postępowania podczas przygotowywania dokumentacji aplikacyjnej dotyczącej ochrony środowiska – zobowiązany był do kwalifikacji planowanego we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcia do poszczególnych grup. Z uwagi na przynależność do poszczególnych grup Wnioskodawcy zobowiązani byli odpowiednio do przedstawienia dodatkowych dokumentów m.in. związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko. Pośród tych dokumentów, w przypadku II grupy przedsięwzięć (gdy nie ma podejrzenia wpływu na obszar Natura 2000), mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy, warto wymienić decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. STR Shipping and Trading Spółka z o.o. dokonał kwalifikacji planowanego we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcia do grupy IV, w rezultacie czego nie przedstawił wymaganych dokumentów związanych z procedurą oceny oddziaływania na środowisko. Tymczasem jeden z elementów realizowanego przedsięwzięcia, tj. linia technologiczna do fosforowania zaliczał się m.in. do instalacji do powierzchniowej obróbki metali lub tworzyw sztucznych z zastosowaniem procesów chemicznych lub elektrolitycznych, a zatem do II grupy – przedsięwzięć

mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (§ 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia RM z 2010 r.). Tym samym cały projekt powinien zostać zaliczony do grupy II. Należy dodać, iż zgodnie z opublikowanym na stronie internetowej Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska (www.gdos.gov.pl) dokumentem pn.: „Przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko – przewodnik po rozporządzeniu Rady Ministrów”, w sytuacji kiedy inwestycja zawiera element przewidziany w § 2 lub 3 rozporządzenia RM z 2010 r., a także inne elementy, których nie ujęto w rozporządzeniu to zasadnym jest poddanie screeningowi i/lub ocenie oddziaływania na środowisko całej inwestycji.

Wedle brzmienia wspomnianego już art. 63 uoos, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Postanowienie, o których mowa wydaje się po zasięgnięciu opinii m.in. regionalnego dyrektora ochrony środowiska (art. 64 ust. 1 uoos).

W przedmiotowej sprawie, w postanowieniu z dnia 23.08.2012 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie wyraził opinię o konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz ustalił zakres raportu o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia pn. „Automatyczna linia produkcyjna do metalowych detali dużego gabarytowego wraz z systemem konserwacji czasowej”. Następnie postanowieniem Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 23.09.2012 r. nałożono obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz określono zakres wspomnianego raportu oddziaływania na środowisko w pełnym zakresie. Zgodnie z przywołanym już w niniejszej decyzji brzmieniem art. 80 ust. 1 uoos jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, to właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Zatem dnia 18.02.2013 r. Prezydent Miasta Szczecin wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. W tym miejscu należy wyraźnie podkreślić, iż zarówno Prezydent Miasta Szczecin jako organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 18.02.2013 r. (poprzedzoną postanowieniem z dnia 23.09.2012 r. nakładającym obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko), jak również Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie jako organ wydający postanowienie z dnia 23.08.2012 r., określili w sposób jednoznaczny zakres planowanego przedsięwzięcia obejmującego zakres zgodny z zakresem określonym we wniosku aplikacyjnym, z wyjątkiem urządzenia załadunkowo – rozładunkowego detali. Tym samym należy podkreślić, iż Beneficjent co prawda uzyskał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, jednakże należy mieć na uwadze, iż element przedsięwzięcia, tj. linia technologiczna do fosforowania zaliczała się m.in. do instalacji do powierzchniowej obróbki metali lub tworzyw sztucznych z zastosowaniem procesów chemicznych lub elektrolitycznych, a zatem do II grupy wymagającej przedłożenia dodatkowej dokumentacji dotyczącej ochrony środowiska, a więc Beneficjent winien wziąć tę okoliczność pod uwagę już podczas przygotowywania załączników do wniosku o dofinansowanie. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zaś wydano dopiero 18.02.2013 r., podczas gdy wniosek o dofinansowanie złożono dnia 16.11.2010 r. Jak już bowiem wskazywano planowane przedsięwzięcie jako całość, nie zaś jego poszczególne elementy, powinno podlegać ocenie pod kątem sposobu oddziaływania na środowisko.

W tym miejscu w związku z zawartymi we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wyjaśnieniami Beneficjenta odnośnie dokumentu OT nr 5/2011 dotyczącego obrabiarki CNC, a więc elementu stanowiącego część przedsięwzięcia zaplanowanego we wniosku o dofinansowanie (który jak wskazywał Beneficjent na etapie postępowania w przedmiocie zwrotu środków nie powinien być oceniany pod kątem sposobu oddziaływania na środowisko bowiem zakup ten nie jest ujęty jako zagrażający lub potencjalnie zagrażający środowisku, a takim urządzeniem jest jedynie linia do fosforowania) należy wskazać, iż przyczyny dla których wspomniany dokument został wystawiony pozostają bez znaczenia dla niniejszej sprawy. Wspomniany dokument potwierdza przyjęcie dnia 10.02.2011 r. wskazanego środka trwałego do użytkowania. Środek ten został zatem uruchomiony jeszcze przed uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zatem Beneficjent do dnia 18.02.2013 r., tj. dnia uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizował przedsięwzięcie bez wymaganego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Ponieważ dokonania oceny oddziaływania na środowisko wymaga, zgodnie z art. 59 uoos, realizacja planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko należy zwrócić uwagę na sformułowanie „planowane przedsięwzięcie”. Sformułowanie to wskazuje, że co do zasady o decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach należy się ubiegać jeszcze przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia. Niedopuszczalną jest rozszerzająca interpretacja pojęcia „planowane przedsięwzięcie”, zgodnie z którą za takowe należy również uważać przedsięwzięcie już istniejące oraz będące w trakcie realizacji. Podczas interpretacji norm prawnych należy dać pierwszeństwo wykładni językowej i jeśli tylko sens językowy przepisu jest zrozumiały i oczywisty należy się na nim oprzeć. Odstąpienie od sensu językowego przepisu może być uzasadnione jedynie

szczególnie ważnymi racjami. Zasada pierwszeństwa wykładni językowej jest powszechnie akceptowana w orzecznictwie sądów i doktrynie. Potwierdza to wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (zwanego dalej: NSA) z dnia 04.11.2011 r. (sygn. akt I OSK 1047/11), w którym wskazano: „W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się pierwszeństwo wykładni językowej nad pozostałymi rodzajami wykładni tj. systemową i celowościową. Tylko w wyjątkowych sytuacjach wolno odstąpić od literalnego brzmienia przepisu, w szczególności, gdy językowe dyrektywy interpretacyjne nie pozwalają z danego tekstu prawnego wyinterpretować jednoznacznej normy postępowania lub gdy wykładnia językowa pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią innych norm”. Jak wynika z powyższego, w procesie wykładni prawa podstawowe znaczenie ma wykładnia językowa, jednakże nie jest to metoda jedyna, ponieważ w sytuacji, gdy okaże się niewystarczająca, należy sięgnąć do wykładni systemowej i celowościowej. Zgodnie z powyższą wykładnią, w przypadku braku definicji legalnej danego pojęcia, podczas interpretacji normy należy mu zasadniczo przypisywać takie znaczenie, jakie ma ono w znaczeniu potocznym, o ile pojęcie to nie zostało określone w języku prawniczym lub specjalistycznym. W tym miejscu należy wskazać, iż przepisy uoos definiują „przedsięwzięcie” jako zamierzenie budowlane lub inną ingerencję w środowisko polegającą na przekształceniu lub zmianie sposobu wykorzystania terenu, w tym również wydobywaniu kopalni (art. 3 ust. 1 pkt 13 uoos), jednakże brak w uoos definicji pojęcia „planowane przedsięwzięcie”. Słowo „planowane” pochodzi od czasownika „planować”, który oznacza „układać, snuć plany, projekty, zamierzać coś, opracowywać, przygotowywać plany np. finansowe, gospodarcze, wykonywać projekty, rysunki obiektów budowlanych, urbanistycznych itp., według których mają być one wykonane” (Uniwersalny słownik języka polskiego PWN, Warszawa 2003, tom 3). Mając powyższe na uwadze, pojęcie „planowane przedsięwzięcie” należy rozumieć w potocznym znaczeniu słowa „planowane”, tzn. jako przedsięwzięcie nieistniejące, co więcej, nie znajdujące się na żadnym z etapów realizacji, czyli jeszcze nie rozpoczęte, a którego realizacja ma mieć miejsce dopiero w przyszłości.

Podkreślenia wymaga, że za przedstawionym znaczeniem powyższego pojęcia przemawia fakt, że ustawodawca w przepisach prawa nie wprowadził jego definicji legalnej, co oznacza, że zdaniem ustawodawcy termin „planowany” nie jest określeniem wieloznacznym, nieprecyzyjnym czy niezrozumiałym, jak i nie istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia tego określenia. Zgodnie z treścią § 146 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r. poz. 283 tekst jednolity), w ustawie lub innym akcie normatywnym formułuje się definicję danego określenia, jeżeli:

- 1) dane określenie jest wieloznaczne;
- 2) dane określenie jest nieostre, a jest pożądane ograniczenie jego nieostrości;
- 3) znaczenie danego określenia nie jest powszechnie zrozumiałe;
- 4) ze względu na dziedzinę regulowanych spraw istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia.

Niewprowadzenie definicji omawianego pojęcia wskazuje na to, iż intencją ustawodawcy było aby określenie „planowany” rozumiano w znaczeniu powszechnie obowiązującym. Potwierdza to nie tylko zacytowany powyżej § 146 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, ale również § 8 ust. 1 powyższego załącznika, który stanowi iż w ustawie należy posługiwać się poprawnymi wyrażeniami językowymi (określeniami) w ich podstawowym i powszechnie przyjętym znaczeniu.

Powyższą interpretację potwierdza również wykładnia systemowa, poprzez zestawienie uoos z Dyrektywą 2011/92/UE oraz wykładnia celowościowa regulacji działu V uoos, której zasadniczym celem jest ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przed jego zrealizowaniem. Przepisy uoos nakładają obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przed zrealizowaniem inwestycji. Istotą regulacji zawartych w powyższej ustawie jest określenie, przeanalizowanie oraz ocena, w jak najwcześniejszej fazie, bezpośredniego i pośredniego wpływu danego przedsięwzięcia na środowisko, a także możliwości oraz sposobów zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko zarówno na etapie jego realizacji, eksploatacji lub użytkowania, jak i likwidacji. Wynika to z prewencyjnego charakteru Dyrektywy 2011/92/EU, której regulacje do polskiego prawodawstwa zostały wdrożone w uoos. Dyrektywa ta podkreśla, że „najlepsza polityka ochrony środowiska naturalnego polega raczej na zapobieganiu powstawania zanieczyszczeń i zagrożeń u źródła niż na późniejszych próbach przeciwdziałania ich skutkom; potwierdzono potrzebę uwzględnienia tych skutków w środowisku w możliwie najwcześniejszej fazie we wszystkich procesach planowania technicznego i podejmowania decyzji”. Państwa członkowskie winny wykonywać powyższą dyrektywę w sposób w pełni odpowiadający stawianym przez nią wymogom, a w szczególności zgodnie z podstawowym celem tej dyrektywy, którym jest ocena

przedsięwzięcia pod względem jego oddziaływania na środowisko przed wydaniem decyzji zezwalającej na jego realizację i przed jego realizacją. Potwierdza to art. 2 ust. 1 Dyrektywy 2011/92/EU, zgodnie z którym Państwa Członkowskie przyjmują wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji podlegają wymaganiom w celu uzyskania zezwolenia na inwestycję i ocenie w odniesieniu do ich skutków, przed udzieleniem zezwolenia. Prewencyjny charakter regulacji prawnych dotyczących ocen oddziaływania na środowisko podkreśla także Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 03.07.2008 r. w sprawie C 215/06, wskazując, że art. 2 ust. 1 Dyrektywy 2011/92/EU „należy interpretować bezwzględnie jako oznaczający, że jeżeli Wnioskodawca nie ubiegał się o wymagane zezwolenie i następnie go nie uzyskał i nie przeprowadził wcześniej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli jest ona wymagana, nie może rozpocząć prac dotyczących tego przedsięwzięcia, nie naruszając wymogów tej Dyrektywy”.

W konsekwencji powyższych wywodów można sformułować pogląd, iż przepisy uoos nie przewidują możliwości przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć już istniejących. Gdyby intencją ustawodawcy było objęcie procedurami ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji już zrealizowanych lub będących w trakcie realizacji, treść art. 59 uoos nie zawężałaby przedsięwzięć tylko do planowanych. Przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięć innych niż planowane, pozostaje wbrew wyżej wskazanemu przepisowi, ale również w niezgodzie z całokształtem regulacji uoos oraz Dyrektywy 2011/92/EU, co więcej, stanowi podważenie skuteczności tych aktów prawnych. Jedną z naczelnych zasad regulacji z zakresu ochrony środowiska, wyrażona w art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony Środowiska mówi, że kto podejmuje działalność mogącą negatywnie oddziaływać na środowisko, jest obowiązany do zapobiegania temu oddziaływaniu, a kto podejmuje działalność, której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko stanowi pierwszą instancję w trakcie procesu inwestycyjnego, umożliwiającą określenie, analizę oraz ocenę możliwości oraz sposobów zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Weryfikacja przedsięwzięcia pod względem oddziaływania na środowisko po jego zrealizowaniu mogłaby prowadzić do niekontrolowanego przekształcenia środowiska w trakcie procesu inwestycyjnego poprzez umożliwienie inwestorowi unikania podejmowania działań zapobiegających i ograniczających negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia w trakcie jego realizacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące „przedsięwzięć planowanych”, należy zwrócić uwagę, iż Beneficjent nie uzyskał dla przedsięwzięcia planowanego decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, mimo iż jednym z elementów przedsięwzięcia miała być linia technologiczna do fosforanowania, dla której to inwestycji kwalifikowanej jako mogąca potencjalnie oddziaływać na środowisko (§ 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia RM z 2010 r.) wymagane było przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach została wydana dopiero dnia 18.02.2013 r., a więc dla przedsięwzięcia już istniejącego. Poza tym Beneficjent dopuścił się naruszenia art. 59 ust. 1 uoos zgodnie z którym oceny oddziaływania na środowisko wymaga realizacja planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko został stwierdzony w drodze postanowienia przez organ oraz naruszenia art. 71 ust. 2 uoos wedle którego uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przystąpienie Beneficjenta do ubiegania się o dofinansowanie oznacza m.in. akceptację obowiązujących Wytycznych oraz innych norm wynikających z dokumentacji aplikacyjnej oraz przepisów prawa.

Spółka poprzez błędne określenie planowanego przedsięwzięcia jako należącego do grupy IV i niewymagającego uzyskania zarówno postanowienia o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jak również decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, do momentu jej uzyskania, doprowadziła do wypłaty przez IZ RPO WZ nienależnego Beneficjentowi dofinansowania. Beneficjent nienależnie pobrał część środków przyznanych mu na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00, a przeznaczonych na zakup obrabiarki CNC oraz elektronicznej szafy narzędziowej stanowiących elementy przedsięwzięcia zaplanowanego we wniosku o dofinansowanie przez Beneficjenta. W tym miejscu warto zauważyć, iż jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny (zwany dalej: NSA) w wyroku z

dnia 25.03.2014 r. (sygn. akt II GSK 79/13) ustawodawca nie zdefiniował wprost pojęcia nienależnego pobrania środków określonego w art. 207 ust. 1 pkt 3 ufp, który stanowi, iż w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są pobrane nienależnie podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy. Definicji takiej nie ma też w przepisach unijnych. Przyjmuje się, że pobranie bez podstawy prawnej oznacza pobranie środków bez umocowania w jakimkolwiek przepisie prawa, gdy nie ma przepisu upoważniającego do pobrania środków (W. Miemieć - „Przesłanki determinujące zwrot środków przeznaczonych na finansowanie programów realizowanych przez JST z udziałem bezzwrotnych środków europejskich”; *Finanse komunalne* 1-2/212). Podobnie wskazał M. Szymański określając, iż środkami nienależnie pobranymi są środki udzielone bez podstawy prawnej. Nienależne pobranie to na przykład sytuacja, gdy dofinansowanie zostanie udzielone podmiotowi podlegającemu wykluczeniu z prawa otrzymania środków na realizację projektów w ramach programów operacyjnych na mocy przepisów ufp lub gdy Beneficjent uzyskał dofinansowanie na podstawie przerobionego, podrobionego lub poświadczającego nieprawdę dokumentu (protokołu odbioru, faktury, potwierdzenia zapłaty). Nienależne pobranie następuje także wówczas, gdy wydatek został poniesiony przed określoną w umowie o dofinansowanie datą kwalifikowalności lub gdy został już wcześniej zrefundowany z innych bezzwrotnych środków publicznych tzw. podwójne dofinansowanie (M. Szymański „Zwrot środków nieprawidłowo wykorzystanych przy realizacji programów Unii Europejskiej. Na podstawie przepisów ustawy o finansach publicznych”, w: *Kontrola Państwowa*, rocznik LV, nr 2/331, s.15).

Na skutek zapoznania się z dokumentami wskazującymi na przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, na etapie rozliczania projektu IZ RPO WZ powzięła wątpliwości co do prawidłowości zakwalifikowania przez Beneficjenta opisanego we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcia do IV grupy przedsięwzięć, co skutkowało poczynieniem wstępnego ustalenia administracyjnego odnośnie istnienia w projekcie nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 rozporządzenia Rady nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z dnia 31 lipca 2006 r. ze zm., zwanego dalej: rozporządzeniem nr 1083/2006). Wystąpienie nieprawidłowości potwierdzono zarówno w trakcie postępowania administracyjnego w przedmiocie zwrotu środków zakończonego wydaniem dnia 29.06.2016 r. decyzji administracyjnej nr WWRPO/24/W/2016 orzekającej zwrot środków od Beneficjenta, jak i postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy, o czym mowa poniżej.

Przeprowadzając analizę czy w przedmiotowej sprawie zaszły wszystkie przesłanki wystąpienia nieprawidłowości należy w pierwszej kolejności wyjaśnić, iż poprzez nieprawidłowość rozumie się jakiegokolwiek naruszenie przepisu prawa wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym UE w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego. Wobec powyższego wskazać należy, iż do stwierdzenia nieprawidłowości konieczne jest wystąpienie łącznie trzech podstawowych przesłanek tej definicji, tj. naruszenie prawa, wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje choćby potencjalną szkodę finansową w budżecie ogólnym UE. Należy wskazać, iż zarówno Komisja Europejska, jak i Trybunał Sprawiedliwości UE przyjmują szeroką wykładnię przesłanki naruszenia prawa wspólnotowego, która obejmuje nie tylko naruszenie prawa unijnego, ale i prawa krajowego, co potwierdza orzecznictwo sądowo – administracyjne.

W związku z faktem, iż Beneficjent nie poddał zaplanowanego we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcia procedurom oceny oddziaływania na środowisko wskazanym w art. 59 ust. 1 i art. 71 ust. 2 uoos, a także § 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia RM z 2010 r., których brzmienie Beneficjent winien mieć na uwadze w związku z określonym w wiążących go Wytocznych obowiązkiem zakwalifikowania przedsięwzięcia do określonej grupy środowiskowej z którego to obowiązku Beneficjent się nie wywiązał należycie, doprowadzając do wydatkowania środków nienależnie pobranych, Beneficjent dopuścił się naruszenia powodującego szkodę finansową w budżecie ogólnym UE. Szkada w budżecie UE określona została na dwa sposoby, jako szkoda rzeczywista, poprzez którą należy rozumieć środki Wspólnoty, które zostały już nieprawidłowo wypłacone Beneficjentowi oraz szkoda potencjalna, na którą składają się środki Wspólnoty, które mogłyby zostać nieprawidłowo wypłacone Beneficjentowi, gdyby nieprawidłowość nie została wykryta. W analizowanym przypadku Beneficjent doprowadził do poniesienia przez budżet UE szkody realnej, gdyż środki w wysokości nienależnie pobranego przez Spółkę dofinansowania tj. w wysokości 301 529,85 zł mogłyby zostać przez IZ RPO WZ rozdysponowane na dofinansowanie innego projektu w ramach RPO WZ, który posiadałby wszystkie decyzje przed przystąpieniem do realizacji inwestycji. Część środków

przekazanych w ramach przedmiotowego projektu, w rzeczywistości nie powinna być ani wykorzystana przez Beneficjenta ani wypłacona z budżetu UE, winna bowiem służyć takim celom jak podnoszenie poziomu konkurencyjności oraz zdolności inwestycyjnej przedsiębiorstw. Ponieważ zamiast Beneficjenta środki mogłyby otrzymać na rozwój przedsiębiorstwa inny podmiot, który zrealizowałby projekt w sposób zgodny z wymogami, tj. uzyskałby przed rozpoczęciem realizacji planowanego przedsięwzięcia stosowne decyzje środowiskowe, nie można zgodzić się z twierdzeniem Beneficjenta zawartym we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, że szkoda już nie istnieje.

W tym miejscu należy dodać, iż IZ RPO WZ podziela opinię Beneficjenta, iż art. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 nie stanowi normy postępowania. Wspomniany przepis, jak podał Beneficjent, zawiera jedynie definicję legalną pojęcia „nieprawidłowość” i jako taki nie tworzy normy prawa materialnego mogącego stanowić podstawę rozstrzygnięcia. Tym niemniej przywołany w niniejszej decyzji art. 2 rozporządzenia nr 1083/2006, a ściślej definicja nieprawidłowości, ma znaczenie o tyle, gdyż czynność ta rozpoczyna odczytanie właściwych norm, których naruszenie obliguje organ do zastosowania art. 207 ufp. Jak już wyjaśniono Beneficjent dopuścił się w niniejszej sprawie naruszenia przepisów prawa (art. 59 ust. 1 i art. 71 ust. 2 uoos, a także § 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia RM z 2010 r.) przyczyniając się do powstania szkody w budżecie unijnym, w efekcie czego uznano, że Beneficjent pobrał środki przekazane na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 nienależnie, co stanowi przesłankę zwrotu dofinansowania.

W związku z powyższym, wypłacone Beneficjentowi w ramach projektu środki przeznaczone na częściowy zakup obrabiarki CNC rozliczone fakturami:

- nr 1151411 z dnia 13.09.2010 r. w wysokości 49 201,25 zł,
- nr 1154844 z dnia 21.01.2011 r. w wysokości 414 576,88 zł,
- nr 1155282 z dnia 03.02.2011 r. w wysokości 22 382,89 zł,
- nr 80017718 z dnia 29.04.2011 r. w wysokości 3 094,12 zł,
- nr 205/SKL/02/2011 z dnia 14.02.2011 r. w wysokości 1 963,85 zł,
- nr 330 86000532 z dnia 28.02.2011 r. w wysokości 4 327,29 zł,
- nr 00134/11 z dnia 28.02.2011 r. w wysokości 2 930,63 zł,

oraz elektronicznej szafy narzędziowej rozliczony fakturą nr 1101662 z dnia 31.01.2011 r. w wysokości 104 582,78 zł, tj. o łącznej wysokości 603 059,69 zł, pierwotnie uznane za kwalifikowalne, stanowią wydatki niekwalifikowalne. Ze względu na otrzymane dofinansowanie stanowiące 50% całkowitych wydatków kwalifikowanych pobranych nienależnie kwota 301 529,85 zł podlega zwrotowi wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych. Zgodnie z art. 207 ust. 1 pkt 3 ufp w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są pobrane nienależnie podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy. Jednocześnie warto przypomnieć, iż w przypadku braku zwrotu środków w terminie określonym wydaną decyzją, Beneficjent, na podstawie art. 207 ust. 4 pkt 3 ufp, zostaje wykluczony z możliwości otrzymywania środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich. Okres wykluczenia kończy się z upływem trzech lat liczonych od dnia dokonania zwrotu w/w środków (art. 207 ust. 5 ufp).

Należy wspomnieć, iż kwestię uznawania wydatków za kwalifikowalne regulują Wytoczne. Wydatkami kwalifikowalnymi są takie wydatki, które spełniają wymogi określone w rozporządzeniu nr 1083/2006, rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 05 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) 1783/1999, jak również uzppr i przepisach rozporządzeń oraz Wytocznych wydanych na jej podstawie, oraz Uszczegółowień Programu, jak również z dokumentacji konkursowej. Zawarte w przedmiotowych Wytocznych zapisy dotyczące kwalifikowalności wydatków zostały przygotowane w oparciu o „Krajowe wytyczne dotyczące kwalifikowania wydatków w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności w okresie programowania 2007-2013”, które zostały wydane na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 1 uzppr oraz art. 56 ust. 4 rozporządzenia nr 1083/2006. Krajowe Wytoczne przewidują, iż instytucja zarządzająca regionalnym programem operacyjnym powinna dodatkowo ustanowić szczegółowe zasady dotyczące kwalifikowania wydatków dla projektów współfinansowanych w ramach danego Programu. Co więcej dodać należy, iż zasady ustanowione przez instytucję zarządzającą mogą być bardziej restrykcyjne, niż zasady określone w Krajowych Wytocznych. Niemniej jednak bezspornym jest fakt, iż zarówno Krajowe Wytoczne, jak i Wytoczne nie przewidują odstępstw od zawartych w nich zasad uznawania danego wydatku za kwalifikowalny. Zgodnie z Wytocznymi za wydatki kwalifikowalne uznać można tylko takie, które spełniają łącznie poniższe kryteria:

- a) zostały poniesione w okresie kwalifikowalności wydatków,

- b) są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa wspólnotowego oraz prawa krajowego,
- c) są zgodne z postanowieniami RPO WZ,
- d) są zgodne z postanowieniami umowy o dofinansowanie projektu,
- e) są niezbędne do realizacji projektu i zostały poniesione w związku z realizacją projektu,
- f) zostały dokonane w sposób oszczędny, tzn. w oparciu o zasadę dążenia do uzyskania założonych efektów przy jak najniższej kwocie wydatku,
- g) zostały należycie udokumentowane,
- h) są zgodne z katalogiem wydatków kwalifikowalnych określonym w Wytocznych.

Niespełnienie zatem którejkolwiek z powyższych przesłanek, np. poniesienie wydatków niezgodnie z obowiązującymi przepisami i postanowieniami RPO WZ powoduje, iż dany wydatek nie może zostać uznany przez IZ RPO WZ za kwalifikowalny. W związku z faktem, iż w niniejszej sprawie Beneficjent dopuścił się naruszenia przepisów prawa (art. 59 ust. 1 i art. 71 ust. 2 uooś, a także § 3 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia RM z 2010 r.), wypłacone Beneficjentowi w ramach projektu środki przeznaczone na zakup obrabiarki CNC oraz elektronicznej szafy narzędziowej o łącznej wysokości 603 059,69 zł, stanowią wydatki niekwalifikowalne.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż kwalifikowalność poniesionych wydatków oceniania jest nie tylko na etapie wniosku o dofinansowanie, ale również w trakcie realizacji oraz po zakończeniu projektu, kiedy to Beneficjent przedkłada kolejne wnioski o płatność. W sytuacji kiedy IZ RPO WZ w trakcie realizacji projektu lub po jego zakończeniu uzna część lub całość wydatków za niekwalifikowalne, Beneficjent jest zobowiązany do zwrotu środków przekazanych na ich dofinansowanie (§ 7 ust. 1 umowy o dofinansowanie). Innymi słowy nawet, gdy instytucja przyznająca środki pozytywnie oceniła wniosek o dofinansowanie, to jeśli na dalszym etapie jego realizacji ustaliła, że część lub całość wydatków nie spełnia wymogów dotyczących wydatkowania środków zgodnie z procedurami, pierwotna ocena projektu nie jest dla Beneficjenta argumentem przemawiającym za poprawnością wydatkowania środków. Powyższe stanowisko znalazło również odzwierciedlenie w orzecznictwie sądowo – administracyjnym. W wyroku NSA z dnia 09.07.2014 r. (sygn. akt II GSK 896/13) wskazano, iż w orzecznictwie sądów administracyjnych nie jest kwestionowane, że instytucja zarządzająca, skoro z mocy art. 25 pkt 1 uzppr odpowiada za prawidłową realizację programu operacyjnego i w związku z tym ma wykonywać zadania wyszczególnione w art. 26 ust. 1 uzppr, to musi oceniać projekt także w czasie jego realizacji, jak i po jej zakończeniu.

Podkreślenia wymaga, iż Beneficjent pomocy finansowanej ze środków europejskich, z racji jej przyznania i zatwierdzenia, nie nabywa żadnych ostatecznych praw do wypłaconej kwoty pomocy, jeżeli nie przestrzega warunków, którymi to wsparcie finansowe zostało obwarowane. Budżet unijny pokrywa bowiem jedynie wydatki poniesione zgodnie z przepisami szeroko pojętego prawa, a nie tylko i wyłącznie poniesione z naruszeniem prawa unijnego.

Reasumując, w związku z faktem, iż Beneficjent do dnia 18.02.2013 r., tj. dnia uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizował przedsięwzięcie bez wymaganych postępowań środowiskowych, wbrew przepisom prawa (nie uzyskał wymaganych dokumentów środowiskowych dla „przedsięwzięcia planowanego” lecz już istniejącego), przyczynił się do powstania szkody w budżecie unijnym, w związku z czym pobrał środki przekazane na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009/10-00 nienależnie, co obligowało IZ RPO WZ do odzyskiwania kwoty 301 529,85 zł podlegającej zwrotowi. Zgodnie z art. 25 pkt 1 uzppr, za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada Instytucja Zarządzająca, którą w przypadku RPO WZ jest Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, do obowiązków którego należy w oparciu o art. 26 ust. 1 pkt 15 uzppr, odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów, projektów lub zadań.

Odnosząc się do wniosku Beneficjent o uchylenie wydanej decyzji administracyjnej i umorzenie postępowania administracyjnego w całości, IZ RPO WZ wskazuje, iż bezprzedmiotowość postępowania, oznacza brak któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego niemożność wydania decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej, co do istoty (wyrok NSA z dnia 24.01.2012 r., sygn. akt II OSK 2104/10). Umorzenie jako środek ostateczny, niweczący dotychczasowe wyniki postępowania stosować należy, gdy osiągnięcie celu postępowania administracyjnego staje się bezzasadne z uwagi na okoliczności stanowiące trwałą i nieusuwalną przeszkodę do jego kontynuowania. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazania wymaga, iż postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu części środków przeznaczonych na zakup obrabiarki CNC oraz elektronicznej szafy narzędziowej zostało wszczęte dnia 06.04.2016 r. wobec Strony w związku ze stwierdzeniem zakwalifikowania zaplanowanego we wniosku aplikacyjnym przedsięwzięcia do grupy IV, zamiast do grupy II, tj. przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których, w przypadku stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Powyższe stanowisko wynikało z faktu, że Beneficjent nie dysponował wspomnianą decyzją administracyjną dla przedsięwzięcia planowanego, lecz uzyskał ją dopiero 18.02.2013 r. Wszczęte przez IZ RPO WZ postępowanie administracyjne zakończono wydaniem dnia 29.06.2016 r. decyzji administracyjnej nr WWRPO/24/W/2016 określającej kwotę wymaganą do zwrotu i termin, od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków. Od w/w decyzji wydanej na podstawie art. 207 ust. 1 upf Stronie nie służyło odwołanie, lecz Strona niezadowolona z decyzji mogła się zwrócić do IZ RPO WZ z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, z czego Strona w przedmiotowej sprawie skorzystała wnosząc pismem z dnia 13.07.2016 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną nr WWRPO/24/W/2016. Organ rozpatrujący wniosek, zobowiązany był do przeprowadzenia powtórnego postępowania w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, gdyż do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji. W trakcie postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy (zainicjowanego wnioskiem Beneficjenta) dotyczącej wydanej przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzji administracyjnej nr WWRPO/24/W/2016 z dnia 29.06.2016 r. orzekającej zwrot od Beneficjenta środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.02-32-009-10-00, IZ RPO WZ ponownie przeanalizowała cały dotychczas zgromadzony materiał dowodowy, co doprowadziło do ustalenia, iż przedmiot postępowania nadal istnieje, a Beneficjent jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych środków. Z uwagi na powyższe, w ocenie IZ RPO WZ brak podstaw do uwzględnienia wniosku Beneficjenta o uchylenie decyzji i umorzenie prowadzonego wobec niego postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 138 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: kpa) organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy, albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, bądź też umarza postępowanie odwoławcze. Mając na uwadze całość dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności umowę o dofinansowanie wraz z zawartymi aneksami, wniosek o dofinansowanie, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, wyjaśnienia Beneficjenta, a także uzasadnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, po ponownym przeanalizowaniu wszystkich okoliczności w sprawie, IZ RPO WZ nie znalazła podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości.

Z uwagi na powyższe IZ RPO WZ orzeka jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) Adwokat Dariusz Sosnowski
Wódkiewicz Sosnowski - Spółka jawna
ul. Stośława 2
70-223 Szczecin
- 2) a/a